

LA TOMASA

SETMANARI CATALÀ
FESTIU IL·LUSTRAT Y LITERARI

10 CENTIMS lo número per tot arreu

DIRECTORS:

LITERARI ARTISTICH
SIMON ALSINA Y CLOS RAMON ESCALER

Preu de subscripció 2 R^s al mes.

REDACCIO: Lleona 4 últim

Lit. J. Sivilla

D. JOAQUIM RIERA Y BERTRÁN.

¿Qui no 'l coneix? Fill de Gerona, no tenia encara trenta anys, que desempenyá lo càrrech d' Alcalde popular d' aquella immortal ciutat en 1872, deixantlo pera anar á Madrid á defensar l' acta de diputat contra 'l seu contrincant Sr. Puig Oriol que sortí guanyador. Lo Sr. Riera y Bertrán, sens dupte convenent de las miserias de la política, aná desprenentse de sa passió pera 'l partit en que militava pera formar en las filas del catalanisme, qual renaixement literari li deu innumerables obras, sobre tot dramáticas.

En los Jochs Florals de 1882 alcansá la flor natural fent reyna de la festa á la filla del immortal Clavé, tenint á mes en lo mateix Certámen guanyats fins avuy altre premi ordinari, cinch d' extraordinari y un accésit,

(deu y no un com nos han fet dir en lo transport de la litografia), de manera que sols li falta un altre premi pera esser Mestre en Gay Saber.

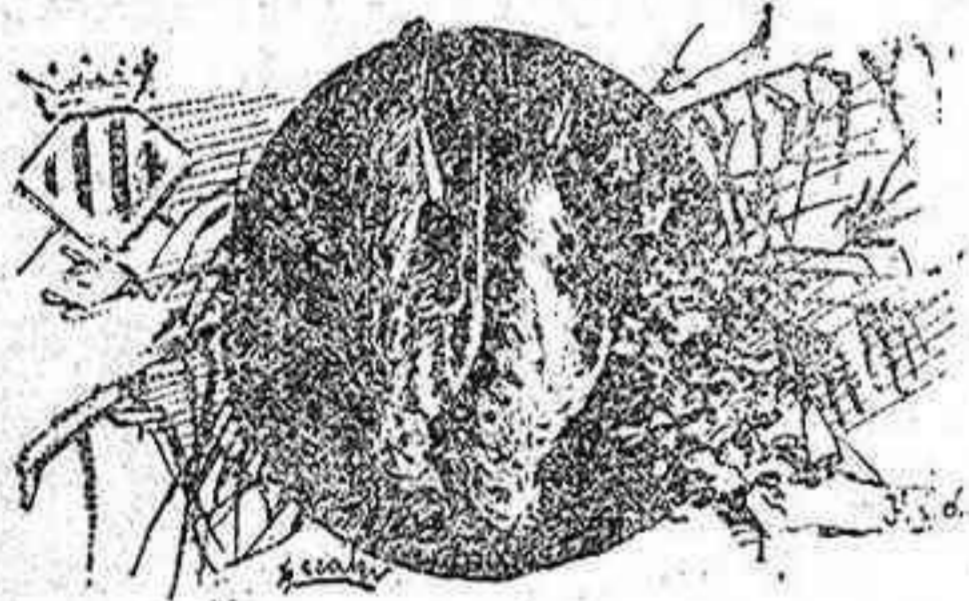
Llarga fora la llista de sos treballs tan en prosa com en vers, si tinguessim lloch pera publicarlos y 'ls recordessem tots en aquest moment, ab lo qual se veuria que es un dels escriptors mes actius y treballadors.

En totas sas obras hi campeja un estil que 'l distingeix sempre per la galanura de la frase y per la tendresa de las descripcions, essent de dordre que aqueixa mateixa agradosa qualitat, tregui forsa als cuadros que presenta y als conceptes que emet.

Enguany ha sigut premiat en los Jochs florals per una novela titulada *Lo Vicari nou*.

Algunes vegadas hem sentit al Sr. Riera y Bertran en actes en que s' ha dirigit á la concurrencia, y debem confessar que la paraula li ha sortit fácil y espontánea, fent períodos ben arrodonits que li han volgut justos aplausos.

Per acabar farém notar que ha desampenyat la presidencia de la «Associació Catalanista d' excursions científicas» y ha sigut secretari dels Jochs florals, captantse sempre las simpatias de tothom.

LA FESTA MAJOR

En Castelar ha arribat, la infanta donya Isabel, alguns bisbes que han deixat sense pastor lo remat de beatos, sempre fiel, y un oncle de la senyora d' un servidor de vostés que te casa é hisenda á fora, y sempre fa 'l pobre y plora com per costum te 'l pagés.

Y com tinch lo pis petit y ademés sols tinch un llit, ma comoditat esguerra; per deixar-lo ben servit ell dorm al llit y jo á terra.

Mes no es aixó lo pitjor sino que aquest bon senyor que te ja las feynas llestas, vol que li fassi l' honor de durlo á veure las festas, porque diu que va llegir

no sé en quinas estacions un paper, llarch á desdir, anunciant grans funcions y 's volia divertir.

Ves si estich ben compromés: tans días que no 's fa res! ¡Aixó son treballs ben grossos! Sort que per festa ell ha pres l' acte d' agafar als gossos.

Aquell carro que anuncia los animals de 'n Bidel; la bomba en que s' hi extasia veient que de nit y dia va y ve pel camí del cel.

Aquells célebres domassos que ningú 's para á mirar, y poder seguir los passos d' aquells que encenen los gossos ab las canyas de pescar.

Ab aixó s' ha entretingut: prou algun dia l' he dut al Parch, tenint la esperansa de distreurel.... resolut m' ha confessat que alló 'l cansa.

Al fi, lo que hi tret en clar després de ferlo explicar es que li dolen los rals, que lo que ell vol es gosar y riure sense gastals.

Alir donchs vareig poguer lo seu desitj satisfet quedant content de debó: va veure la professó en un cantó de carrer

Y avuy si no 's desbarata, donantnos un altre xasco, anirém, sens gastar plata, á veure la cabalgata que l' altrá nit feu fiasco.

Ja li agradará 'l soroll porque es amich del trontoll: la festa li farà gracia si es que no te la desgracia que li aixafin l' ull de poll.

Si aixó passa ja están llestas per ell las célebres festas; se 'n anirá á passos dobles dihent per tots aquells pobles de Barcelona mil pestes.

Mentres aquí ben distrets y contents y satisfets passarém lo gran burgit; y la dona y jo y xiquets podrém torná á dormí al llit.

¡LO SEXO DÉBIL!

Vaya, que l' home que fuma devant d' una senyora, ha llegit la urbanitat per las cobertas.

Algun temps los homes s' abstengan de fumar en lloch ahont hi haguessin *famellas*; are es un escándol. En lo tranvía, en los carrils, en los cafés, fins de visita, 'l *sexo fort* atropella al *sexo debil* ab una fumaterna contínua que carrega l' atmósfera y empesta 'ls nassos de

totas las que no saborejan lo tabaco. ¡Oh! es lo que diuhen las mamas: Avants no llensavan tanta pudor aquets dimontri de cigarrots; are, son capassos de marejar á una cantinera.

De que 'l tabaco sigui tant detestable, no 'n tenen la culpa 'ls que fuman. Desgraciadament mes de quatre fumadors fa temps que *fan malvas*, de resultas d' haver fumat un *cigarro-petardo*, un *cigarro-estrignina* ó un *cigarro-fulminant*. Aixó, sense 'ls qu' han mort d' un escrupol, per haver trobat dintre 'l tabaco, un manyoch de cabells, una pota d' escarbat ó una qua de rata.

Pero ja que 'l tabaco es tant dolent, los fumadors s' haurian d' abstenir de fumarlo allá ahont hi haguessin senyoras... y altres personas qu' estimin un xich la vida. L' explosió d' un cigarro, pot produhir mes d' una desgracia.

¡Ah! bueno; aixó ja es un altre cosa. Que s' aboleixi l' us del tabaco, ho trobo molt enrahonat. Pero, que no més nos haguém de privar de fer fum, devant del sexo que vol passar per débil, es una anomalia.

¿Quí es que va dir que las donas, componen lo sexo débil? ¡Vaya un papanatas! Avuy en dia, los verdaders débils som los homes.

Probas al canto:

Fa pochos días, que com de costum, vaig pujar al tranvía que va de Barcelona á Gracia, passant pel passeig. Fumava un cigarrillo. Una senyora se va assentar al meu costat.

Era la tal una dona d' uns quaranta anys, alta, grossa, bigotuda, de cara farrenya. Tossia sense parar.

Creyent jo, que tanta tos, la produhia lo fum del meu cigarrillo, vaig llensarlo apressurantme á dir á la meva vehina:

—Dispensi, senyora; no pensava...

—¡Y are, que 's pensa que soch feta de mantega! ¿No veu qu' estich encostipada? Encenguí un altre cigarrillo desseguit.

—Precisament fumava l' últim de la *cajetilla*.

—Donchs fumará del meu depósit. Y butxaquejant una mica per

sota 'l sobre-falda, va treurer una petaca y d' ella un cigarro prim y d' un color malaltís, que 'm va oferir

—Dispensi, senyora. Si no m' enganyo aixó es un *escanya-pits*.

—Aquest nom donan á aquesta calitat de cigarros, pel seu *empederiment*; pero 'ls que jo triho 'ls pot fumar sense reparo, que tiran mes bé que una xameneya.

—No es precisament pel tirar. Son molt forts...

—No s' empassi tot lo fum.

—No me l' empasso pas may.

—¿Y vosté diu que fuma? Com se veu que 'l sexo degenera. Avuy en dia ja no hi ha mes *sexo fort* que las donas. Miri, jo tinch tres fillas; lo nostre esmorsar de cada dia, consisteix en un gotet d' ayguardent de la forta y un cigarro, d' aquets que vosté 'n diu *escanya-pits*.

—¿Vostés son una familia de ferro!

—La major part de las donas, son fortas com jo y las meas fillas. Hi ha senyoreta *que 'l fum la molesta*, y 's fuma cada dia; una paquetilla de sis y mitj!

—¿Vol dir, que la puch creurer?

—*Verbigracia*: A l' escaleta de casa hi ha la filla d' un capitá d' artillería, que cada dia se la fuma. ¿Vosté vol ser menos que la filla del capitá?

—Sí, senyora. Estich segur que si me 'l fumava 'm marejaría.

—¿Y vosté, 's pensa perteneixer al sexo fort?

—No m' ho penso, n' estich segur.

—Ja li he dit avants; lo verdader sexo fort, som las donas. No s' ha arriat encare al cap-de-munt de las proesas que del meu sexo espero, pero doném temps al temps. De mica en mica nos aném apoderant de las modas dels homes y no tardará molt que cambiém aquestas entrebancadoras faldillas per unas calsas. De probas de valor ja n' hem donat mes de quatre á dintre de la Historia, y si aquestas no bastan llegeixi lo diari y veurá que fem la competencia als galls inglesos.

Va saludar, deixantme ab un pam de boca oberta. Lo conductor anava á fer parar lo cotxe. La dona *forta* se hi va encarar cridant: ¡Per qué ha de fer parar! ¡Aixó deixiho pels homes!

Al cap de tres minuts, arribava 'l tranvía á la Travessera.

Tot anant cap á casa, pensava ab lo que m' havia dit aquella dona.

Tenia rahó.

Aneu pel carrer y veyeu donas, que no sabreu á quin sexo perteneixen fins á tenirlas á dos dits del nas. ¡Tanta es la afició á vestir-se per l' estil dels *mascles*!

La meva dona, tot sovint se 'm posa 'ls calsotets. Ella, diu que ho fa equivocadament, pero qui sab si no m' hi formaliso si algun dia se 'm posará las calsas.

Agafeu lo diari: «Ayer dos mujeres se solfearon de lo lindo...»

—«En la calle *tal*, una mujer pegó bárbaramente á su marido, siendo auxiliado en la casa de socorro...»

—«En el pueblo de H. una mujer, arrastrada por los celos, partió el corazón de su novio, de una puñalada...»—«Dos mujeres se han batido á espada en X. Una de ellas ha muerto de una certera estocada, que envidiaria el mas diestro espadachin...»

¡Mare de Deu! ¡Aparteu las criaturas!

Per acabar.

Al ser á vora de casa, veig á un que 'm deu un *pico*, que passava de llarch y 'l deturo.

—Tú, quan pensas arreglar alló?

—Ja veurás... m' hi casat...

—Es á dir, que has pogut casarte, sense satisfirme...

—¡Primer es la vida que tot! La qu' are es la meva dona va amenasarme dihentme que, si no 'm casava ab ella, s' havia de beurer la meva sanch; y com que 's contan tants cassos, francament, vaig tenir por.

—Bé ¿y are, á mí, qui 'm paga?

—Sabs que 'm va dir la meva dona? Que si volias *cobrar* que l' anessis á trobar á n' ella.

J. GASQUET.

Barcelona 14 Setembre 1888.

LA FILANERA

—*—

De masía en masieta,
jo la vida 'm vaig guanyant,
esperant en qui m' espera...

Filanera,
filanera,

vés filant, filant, filant.

Mentres filo 'l gebrat cánem,
veig ma alegre joventut;
veig passar, hora per hora,
las d' un temps arreu perdut.

Mes per ço no 'm desespere
y, ab dalé, vaig trevallant
com ho feya temps enrera...

Filanera,
filanera,

vés filant, filant, filant.

Aprop méu los nins s' acostan
distrayentme ab los jochs séus;
¡aprop méu axí, algun' hora,
me distreyan los fills méus!

Déu tenia falla d' àngels,
y me 'ls va anar demanant:
¡d' un al altre un mes d' espera!...

Filanera,
filanera,

vés filant, filant, filant.

Aprop méu, tot fent deu horas
ó brenant alegrement,
venen dos á festejarse,
á tractar son casament.

Jo... no 'ls miro; jo... no 'ls sento;
jo, distreta, vaig cantant,
puix també he sigut soltera...

Filanera,
filanera,

vés filant, filant, filant.

Aprop méu los vells s' acostan
perque sempre riént estich,
y, ab preguntas y ab contestas,
los fa riure tot quant dich.

Ells, pobrets, no tenen culpa
de que jo estiga penant;
ells me volen riolera...

Filanera,
filanera,

vés filant, filant, filant.

Vés filant lo gebrat cánem,
vés filant cánem y lí:
hás filat tota la vida,
y... filant has de mori.

L' àngel bo no 't desampari,
al venir ton darré instant,
al sonar ta hora darrera....

Filanera,
filanera,

vés filant, filant, filant.

J. RIERA Y BERTRAN.

¡PROU!

(POPULAR)

Passant per Pedret, qu' es un arrabal de Gerona, mon amich,—qu' acabava de contemplar ab relligiós entusiasme aquellas ruinas del Siti de 1809, escampadas per la montanya, á qual falda s' arrengrera lo sobredit vehinat,—demaná á una dona, ja entrada en anys, noticias de la famosa é inmortal Defensa.

La dona li signá un vell, molt vell, que ab maltractada barretinota de pagés y arrahulit á un cantó del camí—ral, estava casi del tot embo-

- Ah, mandrosa... vosté sempre la posició hori-zontal!

- Senyor Doctor, si es tant agre-dable...

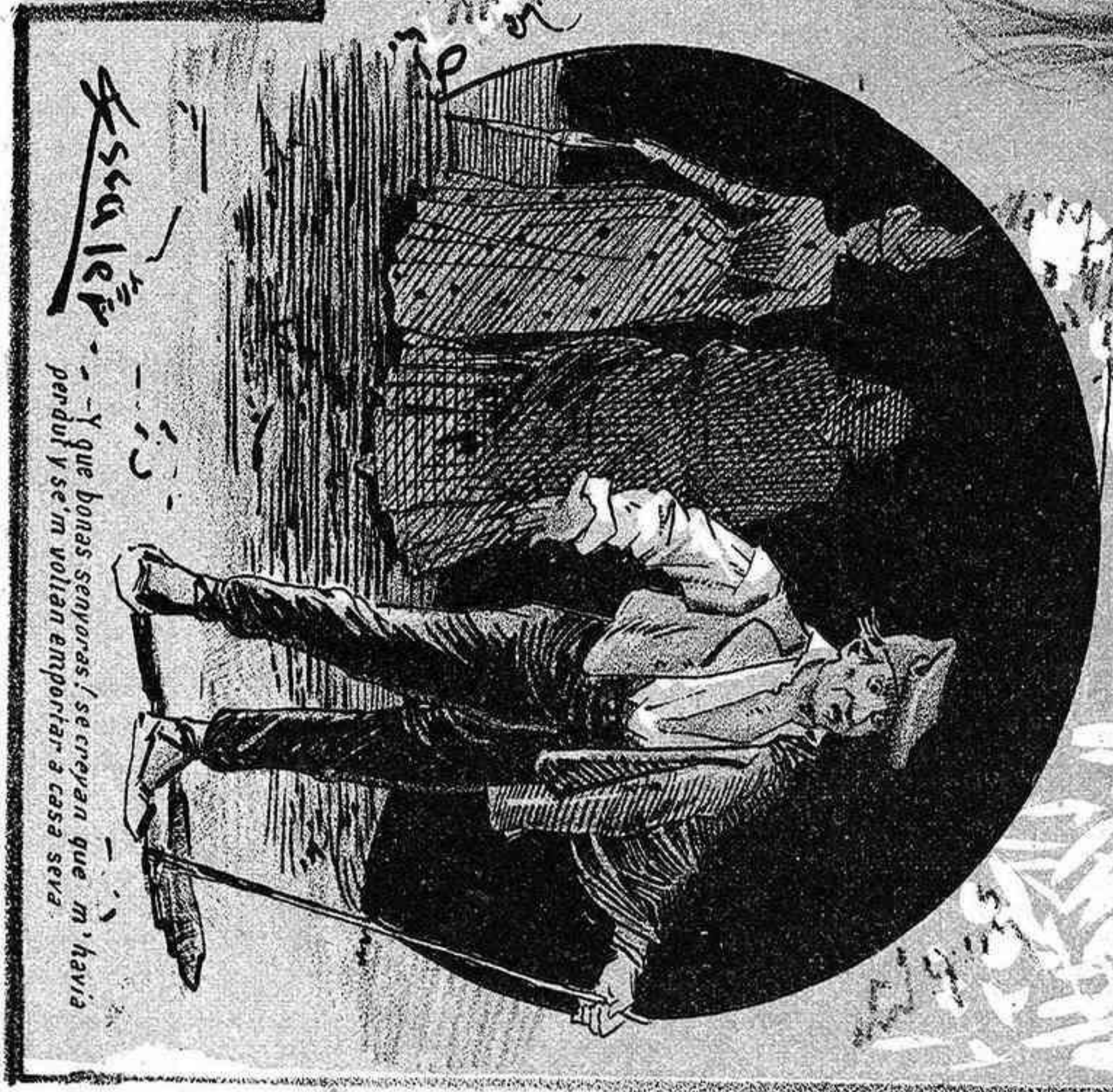
- Avants era honorada y pobre... y are, jampoch.

Hi va ó en ve

- Que fas?
- Dono corda al rellotje
- .....Justament, are, has de donar corda al rellotje?.....

Escaler

- Y que bonas senyoras! se creyan que m'avia pendut! Y se'm volian emportar a casa seva.

Donya Inutil

FLAS

licat en son rogench y apedassat capot, á despit del sol d' estiu que feya, mes que no donava escalfor bastant á l' abatuda naturalesa del pobre.

—Aqueix vell—digué la bona dona, signantlo,—es un *veterano* del Siti, y li respondrà, si avuy está de bona data.

S' acostá 'l meu amich al jayo inmóvil, abatut, sópit, é intentá, ab algunas preguntas, disposarlo á formular las respostas interessants qu' ell desitjava. Insinuacions, paraulas, ofertas: tot fou en vá. Lo vell, que no estava «de bona data», ni 's prengué la pena d' aixecar los ulls ó de fer lo mes insignificant moviment

Després d' una llarga pausa, mon amich insinuá:

—Bon home: ¿vareu coneixe á n' Alvarez?

Lo jayo, revifantse, alsantse y adressantse de cop, com tocat d' una centella, y girant, ab la mustigada cara, 'ls térbols ulls al cel, contestá:

—¡PROU!

Y torná á sentarse, á arrahulirse y á posarse sópit.

JOAQUIM RIERA Y BERTRAN.

L' ONCLE JAN

(Poesía premiada ab la «Flor natural» del Certámen literari celebrat en Badalona á 11 de Maig de 1886).

Quan un home viu tot sol,
canta y balla y fa 'l que vol.

I

Tothom diu que jo só un ximple,
Tothom diu que jo só un boig,
Que no tinch passions y afectes,
Que no tinch ni sanch ni cor:
Pero á mi..... ¡Que se m' endona!....
¿Que 'm fa á mi que 'm diguin foll?...
Jo sols se que no pateixo.....
....¡Llamp de Deu!... y que m' engreixo
Y que aixis sóch mes ditxós.

II

Are vé Sant Anastasi,
Que de la vila es patró:
Si tingué fillas..... ¡Dimontri!.....
¡Quin xivarri!.... ¡trajos nous!.....
Al sarau acompanyarlas
Perque pesquessin xicot.....
O sinó volta Cassinos.....
....¡Redimoni!... ¡Quánts amohinos!...
No estich jo per fe aixis l' ós.

III

Si es vritat que un fill me manca
Perque heredi 'l meu *Sant Roch*,
Tampoch tinch de capficarme
Per buscá 'ls trescens duros.
¿Qué n' ha tret en Pau Sardina
De patir tant pe 'l xicot
Si á la fi en llunyana terra.....

....¡Tro de Deu!... y.... ¡Quina guerra!
Qui té fills no té un quart bó.

IV

Jo no tinch dona que 'm cuidi,
Pro puch dur ben alt lo front,
Y si un jorn cerco caricias,
La Viola me 'n fa prou.
Al menys ella, encar' que bestia,
M' es fidel, me dú afició,
Que la dona..... ¡Mil rediables!.....
.... Pót trová cosins amables.....
Y..... ¡No estich per tals cansons!

V

Al estiu busco las ombras
Y al hivern surto pe 'l sol;
No se 'm posa pedra al fetje.
Ni quan neva ni quan plou.
Ab tabaco per la pipa
Se pót dir que ja ho tinch tot;
Diu bé 'l ditxo: *Sol un home*.....
....¡Mil rediables!.. Tot li es broma...
Canta y balla y fa 'l que vol.

VI

Menjo sempre que tinch gana,
Dormo sempre que tinch son,
Y al posarse la mar quieta,
Tiro al aigua 'l meu *Sant Roch*:
La Viola salta á bordo
Mentres llogo als pescadors,
Y al compás de la remada ....
....¡Llamp de deu!... ¡Quina cantada
Faig petá desde 'l timó!

VII

Un cop feta la pesquera,
May renego com fan móltis;
Tant si es bona com dolenta
Sempre dich: «¡Que deu n' hi dó!»
Com no tinch mes que una boca,
Ab ben poch jo ja 'n tinch prou;
Sols lo pa de cada dia. ...
....¡Tro de Deu!... y.... ¿Qué 'n faria
Si tingué més ambició?....

VIII

Quan arrivo de pesquera,
Si ha 'nat grassa, ¡voto al món!
M' ho coneixen ab la cara
La quitxalla del entorn.
Com manyach vol de gavinas
Cridantme «¡Oncle!» venen tots,
Y enganyantme dihentme *maco*.....
....¡Fills de Déu!... M' entran á sacco
Tots los coves..... y.... ¡Adeu molls!

IX

¡Vés si 'n fóra jo de burro
De imposarme obligacions
Y buscarme altres caborias
Perque no 'm diguéssin boig!
Las que se han quedat per tias,
Concu 'm dihen ab rencor,
Pero ab mi no hi tenen bonas.....
..¡Ay, mal llamp!.. ¿Que aquestas donas
No 'm pendrian are y tot?...

X

Pero..... ¡cá!... res de casori,
No estich jo per tals cansons;
Per buscar 'm lo afecta de una,
No vull perdre jo 'l de móltis.
Que enrahonin tant com vulguin;
Vuytanta anys ja fa que sóch
L' Oncle de tot Badalona.....
Vés.... ¡Mal llamp!... ¡Per una dona
Si 'n perdria de nebots!

XI

Tothom diu que jo só un ximple,
Tothom diu que no tinch cor,
Y de cor no me 'n fa falta,
Y 'l cervell lo tinch ben bó.
¡Tro de Déu!... Lo jorn que 'm mori,
Ja ho creurán tots los *nebots*,
Quan veurán deixo al més noble,
Al mes brau y honrat del poble
La Viola y Lo Sant Roch.

RAMÓN SURIÑACH BAELE

24 d' Abril de 1886.

Diumenge deixavan veure lo saló del restaurant del Parch ahont lo dia avans hi celebraren un banquet uns quatre-cents canovins entre 'ls de debó y 'ls de per riure.

L' atmósfera encara feya tuf de menjar, que marejava á las senyoras y las estovallas ostentavan grans tocas que semblavan de vi.

Del discurs del Sr. Canovas no 'n quedava ni una partícula, ni una vibració, res.

Y deya un bo y tapantse 'l nas:

—Aquí hi dinaren los conservadors y 'l pais es qui n' ha quedat tip.

Sembla que entre 'ls propietaris del carrer del Parlament, hi ha gran marejada per haverse rectificat un plano d' urbanisació aprobat que ara ab la esmena afavoreix los terrenos d' un de sol contra 'ls de tots los altres.

Diu que l' altre dia lo concejal Sr. Vallés aná á cerciorarse de la cosa y esclamá:

—¡Cóm nos ha enganyat!

A veure, donchs, Sr. Vallés, com sabrá defensar lo que es de justicia y parlará clar y catalá.

¿Y 'l Sr. Prats, que te terras en aquella barriada, no l' ajudarà també?

La opinió general es que las lluminarias deurian anomenarse foscurias.

Aixó fa que 'ls forasters creguin que quan no fem festas á Barcelona aném á las palpentas.

Ab tota ingenuitat debém confes-

sar que al Sr. Castelar se li feu una arribada brillantíssima. Si diguessim lo contrari mentiriam.

Entre 'ls que foren á rebrel hi vegerem moltes personas conegudas y de totes las classes de la societat.

Y es que al senyor Castelar se l' honra com á una gloria nacional.

Nosaltres que no som polítichs de cap partit, saludém en ell al orador elocuent, al escriptor insigne.

Lo Teatro Catalá ha donat la última representació de *Mestre Feliu* y també deu haver retirat *Molleras. Carabassa*, 8, puig ja no s' anuncia. Malaguanyat temps perdut. Aixó es de doldre, perque s' entretenen obras de valua que no hi ha dupte la empresa tindrà en cartera y 's perden inútilment los esforços dels estudiosos actors de la companyia. Ja diguerem en lo número passat que en aquest teatro 's preparava l' estreno del *Sr. Matxaca*, que s' ha fixat definitivament pera 'l dimars próxim.

Lo Teatro del Circo Barcelonés ara s' anomena Teatro de la Opera, cantánsenhi en l' actualitat alguns dias cada setmana. Fins ara s' hi han posat en escena *Rigoletto*, *Fausi* y *Lucia di Lammermoor*. Entre 'ls artistas que las han cantadas s' hi han distingit en alt grau la tiple Sta. Svicher y 'l baritono Sr. Pessini. Lo mestre Vehils dirigeix y per cert que mereix los aplausos que se li tributan per lo públich que ja 's fa cárrech que no es al Liceo. No obstant, la tiple Sta. Svicher, es verdaderament una notabilitat que arrebatava al públich y te unas notas que fins ara sols las haviam sentidas á la Patti; sembla un rossinyol. Com la citada artista es encara jova, no arriba als dinou anys, segons nos han dit, los entusiastas per la música tenen la esperansa que dintre pochs anys la Sta. Svicher res tindrà que envejar á la Patti. En lo desempenyo de la «Lucia» alcansá una ovació al terminar lo rondó, fentla sortir infinitat de vegadas á las taulas, aixís com al mestre Sr. Vehils al terminar lo segon acte junt ab los altres artistas.

Ahir vespre en lo Tivoli reproduhien la gatada lírica *Robinson Petit* y apesar de las moltes representacions que d'aquesta obra s'han donat, sempre agrada á la gent que va al teatro pera distreuerers y passar lo rato sense amohinarse ab situacions dramáticas que posan los cabells de punta, de lo qual sembla que ja se 'n encarregará aquest hivern lo Sr. Riutort, que abuna com-

panyia excelent se queda en lo nou teatro Calvo y Vico.

L' Espanyol las ha empresas ab la mágica y en tota la temporada de segur que no farán res mes. A *Uryanda la desconocida* ve á succohirla *La Estrella de oro*, que son obras que sempre fan efecte encara que 's vegin las trampas, y de tan en tan surti de trascantó un home en mànegas de camisa que s' endú una porta ó un arbre.

Ab *La portera de la fábrika*, s' inaugurarén las funcions d' hivern en lo teatro de Novedats, ahont ja saben nostros lectors hi actúan la Sra. Mena y 'l Sr. Tutau ab los seus companys de sempre, fora d' alguns de nous que han vingut á substituir als que s' han passat al Teatro Catalá. Dintre poch comensarán los estrenos d' obras catalanas, que segons tenim entés tindrán lloch los dijous, dias que hi funcionarà la societat «Jove Catalunya.» Tant per aquest alicient com per las simpatias dels artistas mencionats, creyém que no faltarà concurrencia al sobredit colissen.

BERNAT PESCAIRE

Un que baixava de veure 'l saló del restaurant del Parch lo dia després de la xeffa dels conservadors, veyent uns brins de palla que sortian d' una reixa que hi ha al peu de la escala, exclamá:

—Aixó deuen ser las sobras del tech d' ahir.

Al veure 'ls municipals mudats al peu dels globos romputs de las entradas del Parch fa molt *quiero y no puedo*.

Y pensar que 's gastan tants diners en *lunchs* y *professons* y *cabalgatas* desgraciadas!

Van arriant bisbes.

Y polítichs.

En fí, tota la cort del cel y de la terra.

També 'l Sr. Pidal ha sigut obsequiat ab un dinar.

En este mundo traidor nada hay verdad ni mentira, todo es segun el color del plato con que se mira.

D' ensá que han vingut tans mardilenyos á visitarnos, no se sent á parlar del Sr. Perillán y Buxó, ell que no deixava escapar cap ocasió de lluhirse.

¡Si s' haurá amagat! ¡Si s' haurá tornat *verecundo*! ¡Tant aixerit y *entrometido* que era!

Ni que 'ns haguessin invadit los inglesos.

CUENTOS

Dos *tauls* viatjan junts pe 'l ferrocarril del Nort; poch avans d' arribar á Saragossa un d' ells exclama:

—Mira, tu, quin gos mes bonich va per aquella vinya.

—Oy sí, pero no es gos.

—¿Donchs será gossa si 't sembla?

—Ben net.

—Ximple.

Ab aixó lo tren arriba á son destino y un empleat de la estació crida ¡Saragossa...!

—Eh que 't deya jo! no sents com ho diu aquell senyor? ¡Será-gossa!

JOSEPH M.ª BERNIS

Uns quants tranquils, están parlant dels fatals resultats que reportan los sustos.

—Mira,—deya un—una vegada vaig rebre 'n un de tan gros, que fins las calsas me las vaig trobar fora del cos.

—Y que te que veure aquet!—digué un altre,—jó un cop vaig espantarme tan que 'm vareig quedar nu de pel á pel.

—Y aixó no es res en comparansa de lo meu,—exclama un tercer,—á mí una vegada van clavarme tal hofetada, que fins vaig tenir que cullirme lo cap de terra.

Mal dit y ben comprés.

Un galan tornant de viatge emprén á la seva xicota:

—Digam, Marieta, encare m' *amas*.

—No fillet, tinch divuit anys y desde 'ls cinch que vareig deixarmen.

ANTONET DEL CORRAL

CORRESPONDENCIA.

Pastoret del Montsant. Apesar de la afició y de la constancia, per ara no ho enten prou.—Partidari de *La Tomasa*. Fassi 'l favor de veures ab lo Sr. Director artístich.—A. T. Quedará complasent.—J. A. A. Las poesias fluixejan encara.—Embolica Closcas. Aprofitaré alguna cosa.—R. R. La d' aquesta vegada es poch interessant.—Un principiant. Va be.—Noy Cabo. Fassi 'l favor de dirme ahont son los assonants ó 'ls consonants de lo que 'n diu poesia, perque no ho sabém trobar.—A. S. B. Los versos resultan defectuosos per la rima.—A. Ll. Per ara 'l Panorama de Plewna 'ls guanya á tots, aixís com de la Maria lo públich no 'n faria res.—B. T. B. Va be, pero es fora d' ocasió, encara que s' acosti la diada. La barreja no 'ns agrada mes que en los bateigs.—Mal Pensat. Pensa mal y no errarás.—D. B. C. Insertaré lo mes passador.—P. Brot. Van be 'ls epigramas. Envihi l' article y veurém. La poesia es massa íntima.—R. Castelló. Alguna cosa ser-veix.

- Papà aquet home d' l'ermilla descordada.

MUDANSAS

Un líquit que pot matà
 es l' aygua *total* ab *a*.
 Molt poca cosa deu se
 lo meu *tot* posat ab *e*.
 La xicoteta de 'n Magi
 li donà un *total* ab *i*.
 Los *malitars* he vist jo
 que portan *total* ab *o*.
 Y es un abrich de segú
 lo *total* posat ab *u*.

JOSEPH M. BERNIS

QUADRAT DE PARAULAS

■	■	■	■
■	■	■	■
■	■	■	■
■	■	■	■

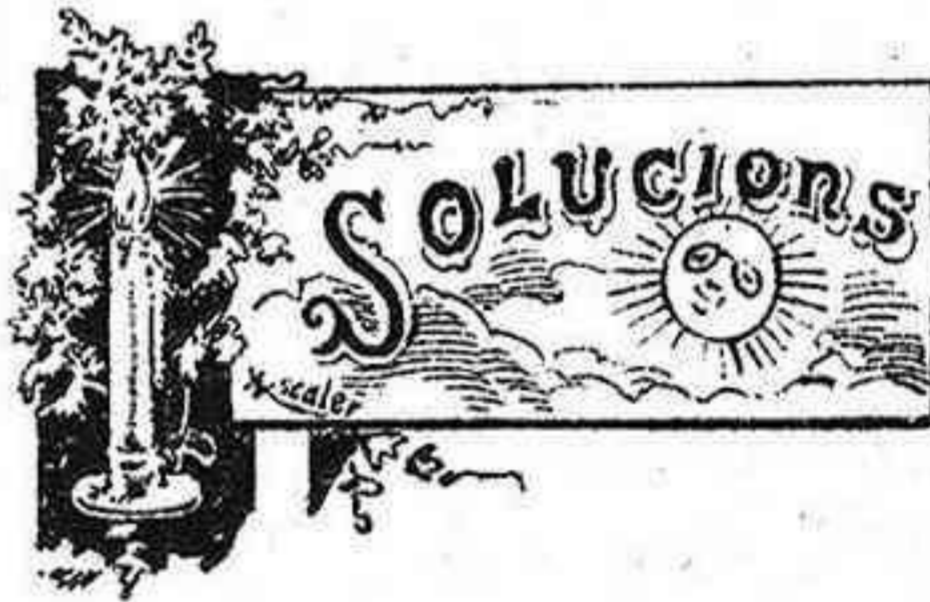
Sustituir los pichs ab lletres de mo-
 do que llegit vertical y horisontalment
 donga 'ls següents resultats: 1.ª ratlla
 los barcos ne tenent; 2.ª animals de
 ploma; 3.ª tothom n' ha tingut y 4.^a
 Carrer de Barcelona.

Ego SUM.

GEROGLIFICH

T o T
 Pere Pau Tomás
 C 1
 T 1888 1

A. BRASALET

À LO INSERTAT EN LO NÚMERO ANTERIOR

ENDEVINALLA.—Tortell.

ANAGRAMA.—Porta.—Tropa.

GEROGLIFICH.—Com mes toros mes ca-
 balls.

La Tomasa.

PERIÒDICH IL·LUSTRAT Y LITERARI

Suscripció. . . 0'50 pessetas al mes.

Número corrent. 10 céntims.

Atrassat. . . . 20 id.

NOTA.—Tota reclamació po-
 drá dirigirse á la Imprempta y
 Administració de dit periòdich,
 carrer de Basea, 21 bis, botiga.

Barcelona.—Imp. Daunis, Miró y Comp.^a

XARADA

(A mon benvolgut amich J Staramsa)

Staramsa ves llegint
 lo que aquí vaig explicant
 y sabrás en un instant
 las xicotetas que jo tiuch.

Ne tinch una que de nom
 se diu *tercera-segona*
 y fora una bona dona
 si no 's burlés de tothom.

Una altra que 's diu Maria
 y com que es molt *tres-primera*
 sempre li van al radera
 y la b'scan nit y dia.

També una nena modista
 mes maca que un *hu-cuart-tres*
 es la que m' agrada mes
 si no que es curta de vista.

Una mossa que es la flor
 y *cuart-dos* de lo flamench
 es d' aquellas de *chipench*
 y olé por el mataor.

Y en fi noy per acabá
 una 'n tinch que 's diu *Total*
 y que si no ho priva cap mal
 ab ella m' haig de casa.

Si de totas las que he dit
 á tú te 'n agrada alguna
 com jo ja 'n tinch prou ab una
 demánala tot seguit.

Ego SUM